

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΜΑΡΙΑ ΚΑΤΣΟΥΝΑΚΗ

«Εσείς φταίτε – Όχι, εσείς»

Το ασφαλιστικό δεν είναι μόνο ένα πρόβλημα με ανεξέλεγκτες κοινωνικές συνέπειες, αλλά και μια μεγάλη πολιτική δοκιμασία για την κυβέρνηση – και όχι μόνο. Φέρνει όλο το πολιτικό σύστημα αντιμέτωπο με λάθη και παραλείψεις δεκαετιών. Δεν είναι μόνο η αποδεδειγμένη πια αποτυχία του στην αναλογία εργαζομένων - συνταξιούχων, με τη διαρκή συρρίκνωση των πρώτων και τον πολλαπλασιασμό των δεύτερων, είναι και η κοινή καταστροφική αντίληψη όλων των εκλεγμένων κυβερνήσεων, που συνέκλινε στα τρία «δεν»: δεν αυξάνονται τα όρια ηλικίας, δεν αυξάνονται οι εισφορές, δεν μειώνονται οι συντάξεις.

Η συνολική ευθύνη έχει προκαλέσει αδιέξοδο επιχειρημάτων. Ετσι, όλοι –κυβέρνηση και αντιπολίτευση– επιστρέφουν στα σίγουρα λιμάνια του λαϊκισμού. Ποιος έκανε τις περισσότερες μειώσεις, ποιοι είναι Λωτοφάγοι, ποιος δεν θα μπορεί να επιστρέψει στην εκλογική του περιφέρεια κ.ο.κ. Το «εσείς φταίτε – όχι, εσείς» είναι το δίπολο που, δεκαετίες τώρα, εξάντλησε αποθέματα, χρόνο και υπομονή.

Και τώρα; Η σφοδρότητα της πρόσκρουσης στο «μη περαιτέρω» φαίνεται αδυσώπητη. Ποιες δαπάνες θα περικοπούν; Θα επιβαρυνθεί το παραγωγικό τμήμα του πληθυσμού, οι

συντάξεις ή θα τα φορτωθούν οι επόμενες γενιές; Οι συζητήσεις δεν προμηνύουν λύσεις, αλλά μετατόπιση του προβλήματος στο μέλλον, με σίγουρα θύματα τους νεότερους. Η κυβέρνηση του 2018 θα κληθεί να δώσει απαντήσεις. Εως τότε; Η κοινωνία θα δοκιμάζεται και το πολιτικό σύστημα θα αποφεύγει να αναλάβει την ευθύνη και το κόστος. Μόνο που τώρα πια δεν είμαστε μόνοι μας. Υπάρχουν και οι δανειστές, περιορίζοντας τις δυνατότητες διαφυγής. Πριν από πέντε χρόνια η χώρα χρεοκόπησε, επισήμως, και πέντε χρόνια μετά, με ό,τι έχει μεσολαβήσει, φτάνουμε και πάλι στο αρχικό σημείο της βίαιης πρό-

σκρουσης, με προοπτική να μετατεθεί δύο χρόνια αργότερα... Τα επιχειρήματα είναι τα ίδια και οι ένοχοι μονίμως «οι άλλοι».

Πιο επώδυνη και από τις αλλαγές στο ασφαλιστικό είναι η ανακύκλωση του ίδιου παλιού υλικού. Οι ευθύνες που παραμένουν ορφανές, η καταφυγή στον λαϊκισμό που δεν περιορίζεται, η ευκολία να υιοθετείται η γλώσσα που ποτέ δεν κατονομάζει το πρόβλημα, αλλά μόνο διαψεύδει τη δυσκολία.

Αν κάτι αναπαράγει το ασφαλιστικό είναι η προοπτική της καταστροφής, που παραμένει και δεν απομακρύνεται.

Η ΑΥΓΗ

Και η γνώμη του ελληνικού λαού;

Το πρώτο αριστερό κόμμα στην Ελλάδα και την Ευρώπη που έθεσε ανοιχτά ως στόχο την κυβερνητική εξουσία ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ με τον Αλέξη Τσίπρα. Η πολιτική συγκυρία με τη βαριά κρίση του δικομματισμού που μετατράπηκε και σε κρίση σε όλες τις κοινωνικές πτυχές με αιχμή την οικονομία δημιούργησε τη φυσική ανάγκη να βρει ο ελληνικός λαός την απάντηση. Και η απάντηση ήταν ΣΥΡΙΖΑ.

Γιατί ήταν ΣΥΡΙΖΑ; Διότι αυτό το πολιτικό σχήμα ανέλαβε ανοιχτά την ευθύνη και έσπευσε να προετοιμαστεί όσο καλύτερα μπορούσε για να τα καταφέρει στις εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες που είχε εισέλθει η χώρα με την επιβολή Μνημονίων χωρίς την παραμικρή αντίσταση και διαπραγμάτευση. Φτάνουμε λοιπόν στο σήμερα, που η κυβέρνηση της Αριστεράς, ζωντανή και πεισιμωμένη, περνώντας από σαράντα κύματα, κατέθεσε για διαβούλευση την πρότασή της για το νέο ασφαλιστικό σύστημα. Πρόκειται χωρίς εισαγωγικά για πρόταση σωτηρίας αν λάβει κανείς υπόψη την οικονομική κατάσταση μιας χώρας όπου σε κάθε συνταξιούχο αντιστοιχούν 1,2 εργαζόμενοι! Στα πέντε χρόνια του Μνημονίου έγιναν 11 μειώσεις των συντάξεων, που κυμάνθηκαν από 30 έως και 45%.

Και όμως τα κόμματα που διαχειρίστηκαν αυτά τα πέντε χρόνια με τα συγκεκριμένα αποτελέσματα την κρίση σήμερα απαιτούν καλύτερες συντάξεις χωρίς αύξηση των ερ-

γοδοτικών εισφορών! Είναι σαν να ζητάνε συντάξεις Νορβηγίας από οικονομία Βουλγαρίας.

Και παρ' ότι όλοι στα λόγια παραδέχονται πως η σωτηρία του ασφαλιστικού συστήματος είναι ζήτημα μείζονος εθνικής σημασίας, συμπεριφέρονται με την παλαιοκομματική νοοτροπία να ροκανίζουν πάση θυσία την κυβέρνηση για να την διαδεχτούν, όπως ακριβώς εξελισσόταν η σκυταλοδρομία της μεταπολίτευσης. Στη Ν.Δ., για την οποία η εξουσία είναι συνεκτικός κρίκος, αγωνιούν για την επιτυχία της κυβέρνησης θεωρώντας ότι αν καβατζάρει αυτόν τον κάβο, δύσκολα μετά μπορεί να αμφισβητηθεί.

Για την υπόλοιπη Αριστερά δεν υπάρχουν λόγια. Δεν έχουν πρόβλημα να προσεγγίσουν ούτε καν τους ακροδεξιούς παπάδες, αλλά απαγορεύεται να διαβουλευτούν με την κυβέρνηση και τον ΣΥΡΙΖΑ! Δεν είναι πρωτόγνωρα πράγματα αυτά στην Αριστερά. Μόνο που, τότε, η Αριστερά ήταν υποχρεωμένη να κινείται αυστηρά στον χώρο της ρυθμιστικής διαμαρτυρίας. Τώρα που η Αριστερά κλήθηκε να αναλάβει τις τύχες της χώρας και να την σώσει από την καταστροφή, οι επαναστάτες υψώνουν ιδεολογικά τείχη για να κρυφτούν. Η γνώμη του ελληνικού λαού δεν τους αφορά, ούτε τους νοιάζει.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Οντως κατήφορος

Ο εκπρόσωπος Τύπου του ΠΑΣΟΚ, αναφερόμενος στην επίθεση των ΜΑΤ «κατά των συνταξιούχων», την Παρασκευή -στην πραγματικότητα, κατά των εργαζομένων που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ και στα ταξικά συνδικάτα, τα οποία τόσο αλλεργία προκαλούν (και) στο ΠΑΣΟΚ που ούτε να τα κατονομάσουν δεν θέλουν- έκανε την εξής δήλωση: «Χτες ο κ. Τσίπρας αγκαλιαζόταν και φιλιόταν με τους βιομήχανους στο Μέγαρο Μαξίμου, για να συμφωνήσουν στις άγριες περικοπές στο Ασφαλιστικό. Σήμερα έστειλε τα ΜΑΤ να δείρουν τους συνταξιούχους στο Σύνταγμα επειδή αντιδρούν σ' αυτές. Κατήφορος...». Οντως κατήφορος, αλλά όχι και να κάνει το ΠΑΣΟΚ την αθώα περισσότερα. Το έργο αυτών συνεχίζει κατά γράμμα ο ΣΥΡΙΖΑ και στην αντιλαϊκή πολιτική υπέρ του κεφαλαίου και στην καταστολή. Τι να πρωτοθυμηθούμε; Από το ξυλοκόπημα των συνταξιούχων στο Μαξίμου επί Σημίτη μέχρι τη δράση των δυνάμεων καταστολής τα προηγούμενα χρόνια...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παππάς

Κι αύριο θα 'σαι όπως ήσουν χτες

Τα δύο κόμματα (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) που έχουν τεράστιες ευθύνες (ενδεχομένως και ποινικές) για την κατάσταση που επικρατεί στο ασφαλιστικό σύστημα έχουν μεταμφιεστεί σε τιμητές. Κληροδότησαν ερειπίων και σήμερα αρνούνται να κάνουν το αυτονόητο, να πουν δηλαδή τι ακριβώς θέλουν να γίνει με το ασφαλιστικό. Καταθέτουν «κόκκινες γραμμές», για παράδειγμα λένε «όχι» στη μείωση των κύριων συντάξεων και «όχι» στην αύξηση των εισφορών, χωρίς να απαντούν στο μείζον ερώτημα: Από πού θα βρεθούν οι πόροι;

Να ελπίσουμε ότι θα σκαρφιστούν κάποια ιδέα και θα την πουν στη συζήτηση που θα διεξαχθεί στη Βουλή; Μακάρι, αν και δεν είμαστε αισιόδοξοι αφού η προϊστορία τους δεν εγγυάται ότι θα λειτουργήσουν ως υπεύθυνα κόμματα που βάζουν πάνω από το στενό παραταξιακό συμφέρον το εθνικό, όπως κι αν το εννοούν. Οφείλουμε όμως να πούμε πως τα κόμματα του συναινετικού δικομματισμού δεν κάνουν κάτι διαφορετικό απ' αυτό που συνήθως κάνουν οι αντιπολιτεύσεις, μηδέ της Αριστεράς εξαιρουμένης.

Κι αυτή ήταν συστηματικά το «όχι σε όλα» με την προσδοκία ότι θα γίνει ο χώρος υποδοχής της κοινωνικής διαμαρτυρίας. Και έγινε. Καβαλώντας το μαζικό ρεύμα δυσφορίας και αγανάκτησης ήρθε στα πράγματα. Τώρα καλείται να διαχειριστεί τη διάψευση των προσδοκιών που καλλιέργησε. Αναγκαστικά θα καταβάλει το τίμημα. Η διαφορά είναι ότι Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ έχουν κακόφημο παρελθόν, από το οποίο δεν έχουν πάρει αποστάσεις. Αντιθέτως, το υπερασπίζονται.

Απατώνται λοιπόν αν πιστεύουν ότι θα μείνουν στο απυρόβλητο. Όχι μόνο γιατί δεν είναι δυνατόν να ξεχαστούν οι εγκληματικές πολιτικές τους, αλλά γιατί ο κόσμος είναι πια υποψιασμένος. Καταλαβαίνει πολύ καλά ότι δεν έχουν να προτείνουν κάτι άλλο, ότι θα έκαναν τα ίδια και χειρότερα αν ήταν στην εξουσία και ότι το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να επιστρέψουν διά της πλαγίας στη διακυβέρνηση της χώρας. Αν συμβεί αυτό, που είναι ο διακαής πόθος και των δανειστών, το προσχηματικό «όχι» τους θα γίνει ως δια μαγείας ένα μεγαλοπρεπές «ναι».

Καλό είναι πάντως τα στελέχη των δύο κομμάτων να είναι περισσότερο συγκρατημένα στις ηρωικές κορόνες τους γιατί μπορεί να εκτεθούν. Αν οι δανειστές απορρίψουν την πρόταση ή ζητήσουν αλλαγές επί το δυσμενέστερον και η κυβέρνηση αποφασίσει να πάει σε σύγκρουση, τι θα κάνουν; Θα επιμείνουν στο «όχι» με όποιο κόστος ή θα εκλιπαρούν όπως και τον Ιούλιο τον Τσίπρα να υπογράψει ό,τι να 'ναι για να μην μπει η χώρα σε περιπέτειες;